



ת"ד 1674/09/13 - מדינת ישראל נגד זאב סנדרוביץ

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

ת"ד 1674-09-13 מדינת ישראל נ' סנדרוביץ
בפני כב' השופט נאיל מהנא

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

זאב סנדרוביץ

הנאשם

הכרעת דין

האשמה ומהלך הדיון

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו את העבירות הבאות:

גרימת נזק לרכוש או אדם, עבירה על תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961 (להלן: "**תקנות התעבורה**");

רשלנות, עבירה על סעיף 62(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א - 1961 (להלן: "**פקודת התעבורה**"), בקשר עם סעיף 38(2) לפקודת התעבורה;

אי מתן זכות קדימה, עבירה על תקנה 64(ג) לתקנות התעבורה בקשר עם סעיף 38(2) לפקודת התעבורה.

2. נטען בכתב האישום כי, ביום 11.11.12 בסמוך לשעה 01:40 נהג הנאשם ברכב ונסע ברחוב פברשטיין לכיוון הצומת עם רחוב כנפי נשרים בירושלים. בהגיעו לצומת, נהג ברשלנות כאשר פנה שמאלה ופגע ברכב המעורב, אשר נכנס לצומת משמאל לכיוון נסיעתו. רשלנותו של הנאשם מתבטאת בכך שלא ציית להוראות תמרור ב' 301 ולא נתן זכות קדימה לרכב המעורב. כתוצאה מהתאונה, נחבלו בגופם המעורב, הנאשם ונסע ברכבו. בנוסף, כלי הרכב המעורבים ניזוקו.

3. הנאשם כפר במיוחס לו בכתב האישום וטען כי התאונה ארעה באחריות נהג הרכב המעורב.



4. משכך התיק נקבע לשמעית הראיות בפניי. במהלך הדיון העידו מטעם המאשימה העדים הבאים:

רס"ר רפאל עוז, השוטר אשר הגיע למקום התאונה בעקבות דיווח שהתקבל במוקד (להלן: "השוטר");
רס"ר דיב סבאג, הבוחן אשר הגיע למקום התאונה, בחן את הממצאים בשטח וערך את דוח הבוחן (ת/2), סקיצה (ת/3), תרשים (ת/4), לוח תצלומים (ת/5), וגבה את הודעת הנאשם (ת/6) (להלן: "הבוחן").

מטעם הנאשם העיד הנאשם בעצמו.

העובדות שאינן שנויות במחלוקת

5. אין מחלוקת, כי הנאשם ביצע פניה שמאלה כשבכיוון נסיעתו מוצב תמרור ב- 301, "תן זכות קדימה לתנועה בדרך החוצה".
6. אין גם מחלוקת, כי הייתה קיימת חובה על הנאשם ליתן זכות קדימה לרכב המעורב אשר נכנס לצומת משמאל לכיוון נסיעת הנאשם.
7. כולם מסכימים, כי במועד התאונה מערכת הרמזורים בצומת לא פעלה וכי תמרור ב' 301 אשר מוצב בכיוון נסיעת הנאשם הוא אשר קבע את זכות הקדימה המתחייבת בהעדר הרמזור.
8. המחלוקת העיקרית היא, האם הנאשם נתן זכות קדימה והאם יש בהתנהגות המעורב כדי לנתק את הקשר הסיבתי.

דיון והכרעה

הנאשם לא נתן זכות קדימה

9. תקנה 64(ג) לתקנות התעבורה קובעת, כדלקמן:
- "נוהג רכב המתקרב בכביש לצומת או להתמזגות כבישים שלפניהם מוצב תמרור המציין מתן זכות קדימה לתנועה בדרך החוצה, יאט ובמקרה הצורך יעצור את רכבו כדי לתת זכות קדימה לרכב אחר המתקרב או הנכנס לצומת או להתמזגות הכבישים מכביש אחר".**
10. על הנאשם היה להאט את מהירות נסיעתו ובמקרה הצורך אף לעצור את רכבו כדי לתת זכות קדימה ולאפשר לתנועה המגיעה מהדרך החוצה לעבור ובענייננו, לרכבו של המעורב וזאת טרם כניסתו לצומת.
11. הנאשם הודה כבר בחקירתו במשטרה כי בהתקרבו לצומת הבחין בתמרור ובחובתו ליתן זכות קדימה. לטענתו, הוא האט את מהירות נסיעתו ולאחר שהבחין כי הצומת פנוי החל לבצע פניה שמאלה.



12. הנאשם טען כי לא מצא לנכון לעצור עצירה מוחלטת מאחר ולטענתו לא הבחין באף רכב בשדה ראיתו. לטענתו, רק לאחר שנכנס לצומת והחל לפנות שמאלה הבחין ברכבו המעורב מגיע "במהירות מטרופת" (ת/6).

13. מעיון בדו"ח הבוחן עולה כי אומנם התאונה ארעה בשעת לילה אולם הראות הייתה טובה ותאורת הרחוב פעלה. חיזוק לכך ניתן למצוא בהודעת הנאשם שנמסרה במשטרה לפיה עולה כי, הראות הייתה טובה, שדה הראיה פתוח ללא הפרעה ותאורת הרחוב פעלה (ת/6, ש' 21 - 22).

14. בחוות דעתו הגיע הבוחן למסקנה כי **"שדה ראייה לתנועה המגיעה משמאל 100 מטר לא נמדד יותר"**. בעדותו בפני הסביר הבוחן כי מקו העצירה היה לנאשם שדה ראייה אף גדול מ 100 מטר אולם **"100 מטר זה מה שצריך הנהג"** (עמ' 6, ש' 19) ולכן הסתפק בקביעה זו. כך בהתאם לעדותו אם הנאשם היה עוצר בקו העצירה ובוחן את מצב התנועה היה יכול להבחין ברכב המעורב. מסקנתו זו של הבוחן לא נסתרה.

15. בנסיבות אלה, אין ספק כי הנאשם לא נתן זכות קדימה לרכב המעורב וגרם בכך להתנגשות בין שני הרכבים.

התנהגות המעורב לא ניתקה את הקשר הסיבתי

16. נשאלת השאלה האם יש בנסיבת המעורב כדי לפטור את הנאשם מאחריותו לתאונה.

17. אין מחלוקת כי מהירות נסיעת המעורב עלתה על המהירות המותרת במקום קרי; 50 קמ"ש. נגד המעורב הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה בחוסר זהירות שמתבטאת בכך שנסע במהירות מופרזת העולה על המהירות המותרת של 50 קמ"ש (נ/2). המעורב הורשע על סמך הודאתו בעבירות הנ"ל (נ/1).

18. הבוחן העיד בפני כי אכן הגיע למסקנה כי התאונה הייתה נמנעת לו היה המעורב נוהג במהירות המותרת אולם, אין בכך בכדי לנתק את אחריותו של הנאשם לתאונה מאחר וזה לא נתן זכות קדימה כמתחייב בדין (עמ' 7, ש' 13 - 15).

19. אילו היה הנאשם מכבד את זכות הקדימה של רכב המעורב הייתה התאונה נמנעת. שכן האטת מהירות נסיעת הרכב והימנעות מכניסה לצומת היה בה בכדי למנוע את התאונה (ראה: ע"פ 8827/01 שטרייזנט נ' מדינת ישראל נז(5) 506 (להלן: "פרשת שטרייזנט").

20. אדגיש, כי נפסק שמוטלת חובת זהירות מיוחדת על המתקרבים לצומת וזאת אף אם דולק אור ירוק בכיוון נסיעתם "כניסה לצומת מחייבת, לכל הדעות, ואפילו מבלי קשר לאמור בתקנות, זהירות מיוחדת ואין די בכך שהרמזור ירוק בכיוון נסיעתו של הנכנס לצומת" (ראה: ע"פ (ת"א) 70212/99 בייליס נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 09.09.99).

קל וחומר כאשר במקרה דנן מערכת הרמזורים לא פעלה. לא זו אף זו, אני סבור כי גם במקרה בו נתונה לנהג זכות קדימה עליו לנקוט באמצעי הזהירות טרם כניסתו לצומת.



21. עסקין בצומת דרכים, וחציית רכב את הצומת הנה בגדר הציפיות הסבירה של הנהג המתקרב אליו (ראה: ע"פ (י-ם) 9537/05 זיז אורי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 29.08.05). שכן הנאשם אשר הגיע לצומת יכול וצריך היה לצפות כי רכבים אחרים הנכנסים לצומת יגיחו במהירות מופרזת.

22. אין בהתנהגות הנהג המעורב בכדי לנתק את הקשר הסיבתי בין התנהגות הנאשם לבין קרות התאונה.

יפים לענייננו דברי כבוד השופט חשין בפרשת שטרייזנט -

"נזכיר בראשית הלכה שמכבר, ונדע כי התנהגות הנפגע - לרבות התאבדות - וכמותה התערבותו של גורם שלישי במערכת, גם זו גם זו אינן שוללות, באשר הן, קשר סיבתי-משפטי בין מעשה או מחדל של הפוגע לבין תוצאה פוגעת, והוא - שעה שהפוגע כאדם מן היישוב היה יכול - נורמטיבית - לצפות מראש את שאירע בפועל".

"משנקבע כי התנהגות המערער היתה אחד הגורמים לתאונה, נתקיים בה הקשר הסיבתי העובדתי ואין זה משנה, שהתנהגותו היתה רק אחד הגורמים, כל עוד היה גורם הכרחי, שבלעדי לא היתה התאונה קורית" (ע"פ 84/85 ליכטנשטיין נ' מדינת ישראל, פ"ד מ(3) עמ' 141).

"מעשה רשלנות, ותהיה זו אף רשלנות בדרגה גבוהה של מאן-דהוא אחר, אין בו, כשלעצמו, בשל חומרתו, כדי לשחרר מאחריות אם הגורם הרשלני הראשוני חייב היה לחזות מראש את מעשה הרשלנות כאמור...." (ע"פ 482/83 מדינת ישראל נ' סלים יוסף סעיד, פ"ד לח(2) 533).

23. רשלנותו התורמת של הנהג המעורב, שנהג במהירות גבוהה, היא בגדר הצפוי ואין בכה בכדי לנתק את הקשר הסיבתי ולפטור את הנאשם מחובתו למתן זכות קדימה.

24. על כך עמד בית המשפט העליון בפרשת בלייכר וקבע כי נהיגה במהירות גבוהה פי שניים מהמהירות המותרת אין בה בכדי לפטור מהרשלנות שדבקה באי מתן זכות קדימה "ברור כי העובדה של נסיעה במהירות מופרזת של הפרטית אין בה לנקות את המערער מהרשלנות שדבקה בו באי-מתן זכות קדימה. מתן זכות קדימה על-ידי המערער פירושה, בנסיבות העניין, הוא מתן זכות קדימה לרכב בעל הזכות בהתחשב במרחק שלו מהצומת ובהתחשב במהירות נסיעתו, תהיה אשר תהיה המהירות. לשם קיום הזכות על החייב במתן זכות קדימה להמשיך ולעקוב אחרי הרכב בעל זכות הקדימה על-מנת להבטיח שהוא אמנם אינו מסכנו בכניסתו לצומת. בכך לא עמד המערער בענייננו" (ע"פ 10332/03 בלייכר נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(3) 954).

25. בענייננו, הנאשם הכיר את הצומת ואף העיד בפניו כי ידע שטרם פנייתו שמאלה עליו לכבד את זכות הקדימה. אף על פי כן, הוא ביצע פנייה שמאלה מבלי לבחון אם אין בכך בכדי ליצור סיכון לרכבים האחרים המגיחים משמאלו.



26. במקרה דנן, רשלנותו של הנאשם מתבטאת בכך שלא הבחין ברכב המעורב לפני שהחל בפנייתו שמאלה לתוך הצומת, וזאת נוכח מסקנות הבוחן כי הוא יכול היה להבחין בו במרחק רב, טרם כניסתו לצומת.

27. בנסיבות אלה, מהירות נסיעת הרכב המעורב לא ניתקה את הקשר הסיבתי בין רשלנות הנאשם לבין התאונה.

הגנה מן הצדק

28. ב"כ הנאשם טען כי במקרה דנן עומדת לנאשם הגנה מן הצדק. לטענתו, כתב האישום שהוגש נגד הנהג המעורב ייחס לו עבירה של נהיגה ברשלנות אולם, בסופו של יום כתב האישום תוקן לקולא והעבירה שונתה לנהיגה בחוסר זהירות.

29. אכן, כפי שעולה מפרוטוקול הדיון בעניינו של הנהג המעורב, כתב האישום תוקן במסגרת הסדר טיעון אליו הגיעו הצדדים והוא הודה בכתב האישום המתוקן.

יחד עם זאת, העובדה שכתב האישום נגד הנהג המעורב תוקן לקולא אולם לא נעשה הדבר ביחס לנאשם שלפנינו אין בה בכדי להוות הגנה מן הצדק, במיוחד כאשר התיקון היה במסגרת הסדר טיעון.

לסיכום

30. כפי שקבעתי בניתוח הראיות שלעיל, הנאשם לא נתן זכות קדימה לרכב המעורב, ולא מצאתי כי יש בהתנהגות המעורב כדי לנתק את הקשר הסיבתי בין התנהגות הנאשם לאירוע התאונה.

31. בנסיבות אלה, אני קובע כי המאשימה הוכיחה את האשמה המיוחסת לנאשם מעבר לכל ספק סביר ועל כן אני מרשיע אותו בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, א' תמוז תשע"ד, 29 יוני 2014, במעמד הצדדים